

N:o 48.

Af herr **J. Johnsson** i Bollnäs, *om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om framläggande af förslag till ändrade bestämmelser rörande oäkta barns arfsrätt.*

Vid 1892 års riksdag väcktes af mig i motion, n:o 47, förslag om den ändringen i kongl. förordningen den 14 april 1866 i fråga om oäkta barns arfsrätt, att oäkta barn, som vore afladt utan äktenskapslöfte, må, derest modern låtit såsom sitt barn anteckna det i kyrkoboken för den församling, i hvilken hon då var kyrkoskrifven, eller sannolika skäl för barnets härkomst kunde visas, lika med äkta barn taga arf efter sin moder.

I afgifvet betänkande, n:o 53, yttrade lagutskottet, bland annat: »att, på sätt blifvit föreslaget, tillerkänna oäkta barn, som icke aflats under moderns äktenskap eller i förbudna led, enahanda arfsrätt efter moder som äkta barn, syntes utskottet vara en gärd af rättvisa», men ansåg att frågan borde dragas under Kongl. Maj:ts ompröfning och hemstälde att Riksdagen måtte hos Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t ville låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådan ändring af gällande bestämmelser rörande oäkta barns arfsrätt, att oäkta barn, som icke är afladt under moderns äktenskap eller i förbudna led, berättigades att lika med äkta barn taga arf efter moder. Denna utskottets hemställan, som af Första Kammaren afslogs, blef af Andra Kammaren bifallen.

Då jag nu dristar förnya denna min framställning, beder jag att, till stöd för ifrågavarande lagförändring få åberopa ej mindre de skäl, som jag i nämnda min motion anfört, än ock särskildt den sakrika utredning frågan fått röna i lagutskottets omförmälda betänkande.

Då i de flesta europeiska stater oäkta barn lika med äkta barn taga arf efter sin moder och derjemte äfven i Norge under vissa vilkor efter fader och fädernes fränder, och det endast är den engelska, på feodalistisk

grund hvilande rätten, som nekar dem en dylik rättighet, skulle jag hafva misstagit mig på Riksdagens tänkesätt, om en vädjan att låta rättvisa vederfaras dessa, ofta förbisedda individer ej skulle beaktas.

På grund häraf vågar jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen hos Kongl. Maj:t anhåller, att Kongl. Maj:t ville låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådan ändring af gällande bestämmelser rörande oäkta barns arfsrätt, att oäkta barn, som icke är afladt under moderns äktenskap eller i förbudna led, berättigas att lika med äkta barn taga arf efter sin moder.

Stockholm den 26 januari 1893.

J. Johnsson.

N:o 49.

Af herr **O. B. Olsson** i Maglehult, *om ändring i vissa delar af gällande förordning angående allmänt kyrkomöte.*

Klagomålen öfver de brister, som vidlåda sättet för kyrkomötets bildande, hafva hittills lemnats utan afseende. Dessa brister torde dock med snaraste böra afhjelpas, om kyrkomötet värdigt skall fylla sin uppgift att föra den svenska kyrkans talan, bevaka dess rätt och intressen.

Mest öfverklagadt är det förhållande, att prester och lekmän vid mötet ega lika många ombud, eller hvaradera tretio, hvarigenom de förre ej allenast der fått det inflytande, som bör svara mot deras insigt och sakkunskap, utan dertill ernått en sådan magt, att de ensamme med hjälp af blott en enda lekman kunna afgöra mötets beslut. Äfvenledes grun-